μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα τὸ περιπολοῦν — ἀλλὰ μόνον ἐν καιρῷ ἡμέρας — τὴν περιφέρειαν ἐκείνην, εἶχεν ἀνακληθῇ καὶ τοῦτο εἰς τὴν ἔδραν του, εἰς Ζηλιάχοβαν.

Ἐμένομεν ἐπί τινας στιγμὰς βωβοὶ καὶ ἔκπληκτοι, ἀκροώμενοι μετὰ τρόμου. Οἱ κρότοι τῆς θύρας εἶχον πρὸς ὥραν κοπάσει. Μόνον αἱ ἄγριαι ὑλακαὶ τῶν κυνῶν διέσχιζον τὴν νυκτερινὴν σιωπήν.

Μετ' ὀλίγον ζωηραὶ συνομιλίαι καὶ γέλωτες ἀκούονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κλίμακος. Ἦσαν οἱ συνδαιτυμόνες μας ἐπιστρέφοντες φαιδροὶ καὶ ἥσυχοι, κομίζοντες αἴσια ἀγγέλματα. Ὅτι οἱ κρότοι τῆς θύρας ἦσαν ἀπὸ ἰδικούς μας χωρικούς, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ κομίσουν εὐάρεστα εἰς τὸν Τριαντάφυλλον. Ὅτι δηλ. μικρὸν ἀμυντικὸν ἑλληνικὸν σῶμα, εἰδοποιηθὲν ἐγκαίρως περὶ τῆς μελετωμένης βουλγαρικῆς ἐπιδρομῆς, ἀφίκετο πρὸ μικροῦ ἐκ τῆς πλησιοχώρου κώμης *Σφελινοῦ*· ὅτι ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησίν των αὐτοὶ μὲ ἄλλα παλληκάρια τοῦ χωρίου· ὅτι ἔκαμαν αὐστηρὰν κατόπτευσιν τῆς σχισματικῆς συνοικίας, καὶ ὅτι οὐδὲ σκιὰν Βουλγάρου συνήντησαν, διότι βέβαια ἡ δολοφόνος συμμορία, πληροφορηθεῖσα τὴν ἄφιξιν τοῦ ἑλληνικοῦ σώματος, θὰ ἐξηφανίσθη τίς οἶδε ποῦ.

Ὁ Τριαντάφυλλος, χαίρων ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ μετατροπῇ τῶν πραγμάτων, ἔδωκε τὰς δεούσας ὁδηγίας τάξας ὡρισμένους σκοποὺς καὶ φύλακας ἐκ τῶν συγχωριανῶν παλληκαριῶν εἰς τὰ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα.

Ἐξηκολουθήσαμεν ἀφόβως πλέον τὸ συμπόσιον, τὸ ὁποῖον παρετάθη ζωηρὸν μέχρι πρωΐας ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ καὶ πατριωτικῇ διαχύσει.

Οὕτω διῆλθεν δι' ἐμὲ ἡ ἀλησμόνητος ἐκείνη νὺξ τῆς 26ης Νοεμβρίου τοῦ 1906 — νὺξ ἀγωνίας καὶ τρόμου ἀλλὰ καὶ ἀνεκλαλήτου ἅμα χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἐπὶ τῷ ὅτι οἱ ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ἑλληνικοὶ ἀγροτικοὶ πληθυσμοί, ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων διαφλεγόμενοι καὶ τοιαύτην κραταιὰν μέχρις αὐτοθυσίας ἱερᾶς ἀντιτάσσοντες ἄμυναν, ἀποτελοῦν τὴν ὡραιοτέραν ἐλπίδα καὶ τὸ ἀσφαλέστερον ἐχέγγυον τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν μέλλοντος ἐν τῇ περιμαχήτῳ χώρᾳ.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, 25 Αὐγούστου 1908

Γ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ὑπερήφανος κατὰ τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸν μάταιον: ὅτι ὁ μὲν πρῶτος θέλει νὰ **ἦνε** *κάτι, ἐνῷ ὁ ἄλλος προσπαθεῖ νὰ* **φαίνεται** *κάτι.*

*

Ἡ ἐμπιστόσυνη μᾶς χρησιμεύει συνήθως διὰ νὰ ἀπατώμεθα εὐκολώτερον χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶμεν.